

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ในปัจจุบันการลงโทษทางวินัยของข้าราชการพลเรือนมีเป็นจำนวนมาก โดยการฟ้องคดีต่อศาลปกครองผู้ฟ้องคดีจะต้องผ่านขั้นตอนและกระบวนการในการอุทธรณ์คำสั่งตามที่กฎหมายกำหนดโดยสิทธิตามกระบวนการอุทธรณ์ผู้อุทธรณ์จะอาศัยอำนาจตามกฎหมาย คือ พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2551 ที่กำหนดให้ผู้ใดที่ถูกลงโทษตามพระราชบัญญัตินี้ผู้นั้นมีสิทธิอุทธรณ์ต่อคณะกรรมการพิทักษ์ระบบคุณธรรม หรือ ก.พ.ค. ภายในสามสิบวันนับแต่วันทราบหรือถือว่าทราบคำสั่งโดย ก.พ.ค. จะมีอำนาจหน้าที่โดยพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2551 ได้กำหนดอำนาจหน้าที่ของ ก.พ.ค. โดยมีอำนาจในการสั่งให้ผู้บังคับบัญชาซึ่งสั่งลงโทษหรือสั่งให้ออกจากราชการอันเป็นเหตุให้มีการอุทธรณ์ส่งสำนวนการสอบสวนและการลงโทษให้ ก.พ.ค. ภายในเวลาที่กำหนด สั่งให้กระทรวง กรม ส่วนราชการ รัฐวิสาหกิจ และหน่วยงานที่เกี่ยวข้องสอบสวนใหม่หรือสอบสวนเพิ่มเติมหรือส่งตัวข้าราชการหรือเจ้าหน้าที่ในสังกัดมาให้ถ้อยคำ ในการนี้จะกำหนดระยะเวลาในการสอบสวนใหม่หรือสอบสวนเพิ่มเติมหรือส่งตัวข้าราชการหรือเจ้าหน้าที่ในสังกัดมาให้ถ้อยคำ ในการนี้จะกำหนดระยะเวลาในการสอบสวนใหม่หรือสอบสวนเพิ่มไว้ด้วยก็ได้และสอบสวนใหม่หรือสอบสวนเพิ่มเติม

นอกจากนี้พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2551 ยังได้กำหนดระยะเวลาดำเนินการพิจารณาอุทธรณ์ให้แล้วเสร็จภายในหนึ่งร้อยยี่สิบวันนับแต่วันที่ได้รับอุทธรณ์ เว้นแต่มีเหตุขัดข้องที่ทำให้การพิจารณาอุทธรณ์ไม่แล้วเสร็จภายในระยะเวลาดังกล่าวก็ให้ขยายเวลาได้อีกซึ่งไม่เกินสองครั้ง โดยในแต่ละครั้งจะต้องไม่เกินหกสิบวันและให้บันทึกเหตุขัดข้องให้ปรากฏไว้ หากผู้อุทธรณ์ไม่เห็นด้วยกับคำวินิจฉัยอุทธรณ์ของ ก.พ.ค. ให้ฟ้องคดีต่อศาลปกครองสูงสุดภายในเก้าสิบวันนับแต่วันที่ทราบหรือถือว่าทราบคำวินิจฉัยของ ก.พ.ค. ในกรณีหากระยะเวลาการอุทธรณ์มีการล่าช้ากว่าที่กฎหมายกำหนดผู้อุทธรณ์สามารถใช้สิทธิตามพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. 2542 ในกรณีหากมีคำวินิจฉัยอุทธรณ์ของ ก.พ.ค. ล่าช้ากว่าที่กฎหมายกำหนดผู้อุทธรณ์สามารถใช้สิทธิฟ้องคดีต่อศาลปกครองชั้นต้นภายในเก้าสิบวันนับแต่ครบระยะเวลาพิจารณาอุทธรณ์ของ ก.พ.ค.

จากการศึกษาพบว่าเกิดปัญหาเกี่ยวกับการฟ้องคดีปกครองเกี่ยวกับกรณีการพิจารณาอุทธรณ์การดำเนินการทางวินัยของข้าราชการ ของคณะกรรมการพิทักษ์ระบบคุณธรรม โดยปัญหาดังกล่าวเกิดจากบทบัญญัติของกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการพิจารณาอุทธรณ์และการดำเนินการอุทธรณ์การดำเนินการทางวินัยของข้าราชการพลเรือน ที่มีเนื้อหาของบทบัญญัติไม่สอดคล้องกับระบบการอุทธรณ์และการดำเนินกระบวนการพิจารณาของศาลปกครอง ตลอดจนเกิดปัญหาจากการใช้ดุลพินิจของศาลปกครองสูงสุดเกี่ยวกับการฟ้องคดีในเรื่องการลงโทษการดำเนินการทางวินัยของข้าราชการพลเรือนซึ่งผู้เขียนจะขอกล่าวถึงประเด็นปัญหาดังต่อไปนี้

1. ปัญหาทางกฎหมายเกี่ยวกับกระบวนการพิจารณาคดีปกครองภายหลังคณะกรรมการพิทักษ์ระบบคุณธรรมมีคำวินิจฉัยเกินระยะเวลาตามที่กฎหมายกำหนด เนื่องจากพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2551 ที่กำหนดให้ ข้าราชการพลเรือนที่ถูกคำสั่งลงโทษทางวินัยจะสามารถใช้สิทธิตามกฎหมายในการอุทธรณ์คำสั่งลงโทษทางวินัยต่อ ก.พ.ค. ตามที่กฎหมายกำหนด แต่การใช้สิทธิดังกล่าว ยังเกิดปัญหาเกี่ยวกับระยะเวลาในการพิจารณาคำวินิจฉัยอุทธรณ์ของ ก.พ.ค. โดยจากการศึกษา พบว่า เกิดปัญหาเกี่ยวกับการออกคำวินิจฉัยอุทธรณ์ของ ก.พ.ค. ล่าช้าเกินกว่าระยะเวลาตามที่กฎหมายกำหนดไว้ ในกรณีนี้หมายถึง หลังจากผู้อุทธรณ์ยื่นอุทธรณ์ต่อ ก.พ.ค. แล้ว แต่ ก.พ.ค. ใช้ระยะเวลาในการพิจารณาคำอุทธรณ์เกินกว่า 120 วัน และเมื่อมีเหตุขัดข้องที่ทำให้ไม่สามารถพิจารณาแล้วเสร็จ ก.พ.ค. จึงขอขยายระยะเวลาไปอีกสองครั้ง ครั้งละ 60 วัน แต่ก็ยังไม่มีคำวินิจฉัยอุทธรณ์จาก ก.พ.ค. ส่งผลทำให้การออกคำวินิจฉัยอุทธรณ์ของ ก.พ.ค. เกินระยะเวลาตามที่กฎหมายกำหนด คือ 240 วัน การกระทำดังกล่าวของ ก.พ.ค. จึงเป็นการกระทำที่ทำให้ผู้อุทธรณ์เสียสิทธิจากความล่าช้าของการออกคำวินิจฉัยอุทธรณ์

จากการศึกษา พบว่า เกิดปัญหาทางกฎหมายที่มีผลมาจากการใช้สิทธิในกระบวนการยุติธรรมของข้าราชการพลเรือนที่ถูกลงโทษทางวินัย เนื่องจากหลังจากที่ข้าราชการพลเรือนที่ถูกลงโทษทางวินัยได้ใช้สิทธิทั้งในส่วนการควบคุมภายในฝ่ายปกครอง และการใช้สิทธิในส่วนการควบคุมภายนอกฝ่ายปกครอง โดยองค์กรตุลาการ ทำให้การใช้สิทธิเกิดปัญหาเกี่ยวกับการสิ้นผลของคำสั่งทางปกครอง เพราะในกรณีที่มีการดำเนินกระบวนการพิจารณาทางปกครองของศาลปกครองชั้นต้นแต่ยังไม่มีคำพิพากษาในคดีเกี่ยวกับวินัยข้าราชการพลเรือน แต่เมื่อภายหลัง ก.พ.ค. ได้มีคำวินิจฉัยอุทธรณ์ออกมาบังคับ ส่งผลทำให้เกิดปัญหาการตีความว่า กระบวนการพิจารณาทางปกครองของศาลปกครองชั้นต้นที่รับคดีเกี่ยวกับคำสั่งลงโทษทางวินัยไว้พิจารณา รวมถึงคดีพิพาทกรณี ก.พ.ค. พิจารณาอุทธรณ์ล่าช้าเกินสมควรนั้น จึงมีผลต่อการดำเนินกระบวนการพิจารณาคดีของศาลปกครองชั้นต้นว่าจะสามารถดำเนินกระบวนการพิจารณาคดีต่อไปได้หรือไม่ อีกทั้งยังส่งผล

ให้ศาลปกครองชั้นต้นไม่สามารถใช้ดุลพินิจในการรับคดีกรณีดังกล่าวไว้พิจารณาต่อได้รวมทั้งยังส่งผลต่อการตีความคำวินิจฉัยอุทธรณ์ของ ก.พ.ค. ว่าจะสามารถฟ้องคดีต่อศาลปกครองสูงสุดได้หรือไม่ หลังจากมีคำวินิจฉัยอุทธรณ์ ดังนั้น ถ้าศาลปกครองชั้นต้นดำเนินกระบวนการพิจารณาต่อไปจนมีคำพิพากษาที่จะเป็นการดำเนินกระบวนการพิจารณาโดยไม่มีอำนาจเพราะกฎหมายได้กำหนดให้ผู้อุทธรณ์มีสิทธิฟ้องคดีต่อศาลปกครองสูงสุดโดยตรง จะทำให้ศาลปกครองสูงสุดอาจมีคำสั่งเพิกถอนกระบวนการพิจารณาที่ผิดระเบียบเพราะศาลปกครองชั้นต้นไม่มีอำนาจพิจารณาคดีก็เป็นได้

ในบางกรณีเกิดปัญหาจากการที่กระบวนการพิจารณาคดีปกครองของศาลปกครองชั้นต้นเสร็จสิ้นและมีคำพิพากษา ก่อนที่ ก.พ.ค. จะมีคำวินิจฉัย ส่งผลทำให้เกิดปัญหาการตีความว่ากระบวนการพิจารณาคำวินิจฉัยอุทธรณ์เกี่ยวกับการลงโทษทางวินัยของ ก.พ.ค. จะสิ้นสุดหรือไม่ และผู้ฟ้องคดีจะสามารถอุทธรณ์คำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้นต่อศาลปกครองสูงสุดได้หรือไม่ หรือกรณีที่ ก.พ.ค. มีคำวินิจฉัยอุทธรณ์หลังจากศาลปกครองชั้นต้นมีคำพิพากษาทำให้หากมีคำวินิจฉัยซึ่งมีผลต่างกับคำพิพากษาส่งผลทำให้ข้าราชการพลเรือนที่ถูกลงโทษทางวินัยไม่สามารถที่จะเลือกผลคำวินิจฉัย หรือเลือกผลคำพิพากษาไปอุทธรณ์หรือนำคำวินิจฉัยของ ก.พ.ค. ไปฟ้องคดีต่อศาลปกครองสูงสุดได้

ดังที่กล่าวมาข้างต้นจะเห็นได้ว่า การที่กฎหมายที่เกี่ยวกับการอุทธรณ์และการใช้สิทธิในกระบวนการยุติธรรมในเรื่องการลงโทษทางวินัยของประเทศไทย ไม่ได้กำหนดให้มีกฎหมายที่มีเนื้อหาหรือบทบัญญัติในการใช้สิทธิในกระบวนการยุติธรรมในส่วนของ การอุทธรณ์และการฟ้องคดีต่อศาลปกครอง จึงเป็นปัญหาทางกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการบังคับใช้กฎหมายที่ไม่มีบทบัญญัติเกี่ยวกับการอุทธรณ์และการใช้สิทธิในกระบวนการยุติธรรมที่ขัดหลักการลบล้างกับคำสั่งทางปกครองและระบบการควบคุมภายในฝ่ายปกครอง ดังนั้น ปัญหาทางกฎหมายดังกล่าว จึงส่งผลทำให้เกิดผลเสียหายต่อผู้อุทธรณ์ที่ถูกลงโทษทางวินัย กล่าวคือเมื่อยังไม่มีบทบัญญัติของกฎหมายที่ชัดเจนว่าต้องฟ้องคดีต่อศาลปกครองชั้นต้นหรือศาลปกครองสูงสุด หากใช้คำสั่งที่ถูกฟ้องหรือพิจารณาจากคำขอท้ายฟ้องเป็นตัวแบ่งเขตอำนาจศาลระหว่างศาลปกครองชั้นต้นกับศาลปกครองสูงสุดแล้ว นอกจากจะสร้างความสับสนให้คู่กรณีแล้ว ยังสร้างปัญหาในการพิจารณาของศาลปกครองเองอีกด้วย

2. ปัญหาทางกฎหมายในการตีความมูลคดีเกี่ยวกับการลงโทษทางวินัยของข้าราชการพลเรือนมาเป็นเหตุแห่งการฟ้องคดีต่อศาลปกครอง เกิดจากการที่พระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. 2539 กำหนดให้คำวินิจฉัยอุทธรณ์ของ ก.พ.ค. มีสถานะเดียวกันกับคำสั่งทางปกครอง ส่งผลทำให้เกิดปัญหาการตีความสถานะของคำวินิจฉัยอุทธรณ์ของ ก.พ.ค. เนื่องจากหากตีความว่ามีลักษณะเดียวกันกับคำสั่งทางปกครอง ส่งผลให้การตีความดังกล่าวขัดต่อทฤษฎี

การควบคุมตรวจสอบ อีกทั้งการตีความดังกล่าวยังก่อให้เกิดปัญหาทางกฎหมายเกี่ยวกับการตีความสถานะของ ก.พ.ค. ว่ามีสถานะเป็นคณะกรรมการวินิจฉัยข้อพิพาทหรือไม่ เนื่องจากในประเทศไทย โดยระเบียบที่ประชุมใหญ่ตุลาการในศาลปกครองสูงสุดยังไม่ได้มีประกาศว่าคณะกรรมการใดบ้าง เป็นคณะกรรมการวินิจฉัยข้อพิพาท จึงทำให้สถานะของ ก.พ.ค. ไม่อยู่ในสถานะของคณะกรรมการวินิจฉัยข้อพิพาทตามกฎหมายไทย ส่งผลทำให้คำวินิจฉัยอุทธรณ์ของ ก.พ.ค. เป็นคำสั่งทางปกครองรูปแบบหนึ่ง ซึ่งการตีความดังกล่าวเป็นการตีความที่ขัดต่อหลักความเป็นคณะกรรมการวินิจฉัยข้อพิพาท

อย่างไรก็ตาม จะเห็นได้ว่า จากปัญหาการตีความสถานะของ ก.พ.ค. และปัญหาที่เกิดขึ้นจากการตีความสถานะของคำวินิจฉัยอุทธรณ์ของ ก.พ.ค. จึงส่งผลที่ก่อให้เกิดปัญหาทางกฎหมายเกี่ยวกับการนำมูลคดีที่มีการตีความสถานะของคำวินิจฉัยอุทธรณ์และคำสั่งทางปกครองในเรื่องการลงโทษทางวินัยข้าราชการพลเรือนมาเป็นเหตุแห่งการฟ้องคดี กล่าวคือในการใช้สิทธิฟ้องคดีต่อศาลปกครองในเรื่องการลงโทษทางวินัยของประเทศไทยได้มีการกำหนดสิทธิการฟ้องคดีออกเป็นสองประเภท ดังนี้

ประเภทแรก ได้แก่ การฟ้องคดีต่อศาลปกครองชั้นต้นในกรณีผู้ฟ้องคดีได้นำคดีมาฟ้องต่อศาลภายหลังครบกำหนดระยะเวลาพิจารณาอุทธรณ์ของ ก.พ.ค. ภายในเก้าสิบวันซึ่งกรณีดังกล่าวผู้ฟ้องคดีจะต้องนำมูลคดีมาจากคำสั่งทางปกครองเพื่อเป็นเหตุแห่งการฟ้องคดี

ประเภทที่สอง ได้แก่ การนำคำวินิจฉัยอุทธรณ์ของ ก.พ.ค. มาฟ้องต่อศาลปกครองซึ่งผู้ฟ้องคดีจะต้องนำมูลคดีจากคำวินิจฉัยอุทธรณ์ของ ก.พ.ค. มาเป็นเหตุแห่งการฟ้องคดีต่อศาลปกครองสูงสุด

ดังนั้นจะเห็นได้ว่าการที่กฎหมายกำหนดการนำมูลเหตุที่แตกต่างกันมาเป็นเหตุแห่งการฟ้องคดีจึงทำให้ขัดต่อทฤษฎีการควบคุมฝ่ายปกครองโดยองค์กรตุลาการ เนื่องจากการที่กำหนดให้นำมูลคดีไปฟ้องได้ทั้งสองศาลทำให้เกิดความล่าช้าในกระบวนการพิจารณาคดี และบทบัญญัติดังกล่าวยังส่งผลทำให้อาจก่อให้เกิดความสับสนแก่คู่กรณี หากมีการแยกอำนาจศาลโดยใช้มูลคดีเป็นตัวแบ่งเขตอำนาจศาลแล้ว เช่น กรณีฟ้องเพิกถอนคำสั่งลงโทษไล่ออกให้ฟ้องต่อศาลปกครองชั้นต้น แต่หากฟ้องเพิกถอนคำวินิจฉัยอุทธรณ์ของ ก.พ.ค. ในมูลคดีเดียวกันฟ้องที่ศาลปกครองสูงสุดยังอาจก่อให้เกิดความสับสนแก่ศาลปกครองเองอีกด้วย อีกทั้งศาลปกครองชั้นต้นก็มีอาจวินิจฉัยให้แตกต่างไปจากคำวินิจฉัยของศาลปกครองสูงสุดได้ ซึ่งเป็นปัญหาการใช้และการตีความกฎหมายในเรื่องเขตอำนาจศาลปกครองที่ส่งผลให้เหตุแห่งการฟ้องเดียวกันอยู่ในเขตอำนาจศาลที่ต่างกัน

3. ปัญหาทางกฎหมายเกี่ยวกับการพิจารณาคดีการลงโทษทางวินัยข้าราชการพลเรือน ภายหลังมีคำวินิจฉัยอุทธรณ์ของ ก.พ.ค. ที่ขัดกับทฤษฎีการคุ้มครองพิทักษ์สิทธิ เนื่องจากเมื่อผู้อุทธรณ์ใช้สิทธิในการฟ้องคดีต่อศาลปกครองโดยอาศัยสิทธิตามกฎหมายทั้งสองฉบับดังกล่าวมาข้างต้น ผู้อุทธรณ์จะเปลี่ยนสถานะจากผู้อุทธรณ์เป็นผู้ฟ้องคดีในศาลปกครอง และเมื่อศาลปกครองรับคดีที่เกี่ยวกับการลงโทษทางวินัยไว้พิจารณา ผู้อุทธรณ์ก็จะเข้าไปสู่กระบวนการยุติธรรมในส่วนขององค์การตุลาการที่มีอำนาจในการออกคำพิพากษาเพิกถอนคำสั่งทางปกครอง อีกทั้งศาลปกครองสูงสุดจะอาศัยอำนาจของระเบียบของที่ประชุมใหญ่ตุลาการในศาลปกครองสูงสุด ว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. 2543 เพื่อพิจารณาแบ่งประเภทคดีโดยในกรณีที่องค์คณะพิจารณาพิพากษาคดีในศาลปกครองสูงสุด เห็นว่าคดีที่ยื่นฟ้องต่อศาลปกครองสูงสุดอยู่ในอำนาจของศาลปกครองชั้นต้นให้เสนอประธานศาลปกครองสูงสุด เพื่อพิจารณาสั่งให้ส่งคำฟ้องนั้นไปยังศาลปกครองชั้นต้นที่คดีนั้นอยู่ในเขตอำนาจ แล้วให้องค์คณะในศาลปกครองสูงสุดสั่งจำหน่ายคดีออกจากสารบบความ โดยให้ถือว่ามีการฟ้องคดีนั้นต่อศาลปกครองชั้นต้นตั้งแต่วันที่มีการยื่นฟ้องต่อศาลปกครองสูงสุด ซึ่งในกรณีที่เกี่ยวกับคดีการลงโทษทางวินัย ศาลปกครองสูงสุดได้อาศัยอำนาจตามกฎหมายที่กล่าวมาข้างต้นเพื่อแบ่งประเภทคดีที่อยู่ในอำนาจของศาลปกครองสูงสุด โดยศาลปกครองสูงสุดได้ใช้ดุลพินิจตีความคำฟ้องคดีที่เกี่ยวกับวินัยข้าราชการพลเรือนว่าศาลปกครองสูงสุดมีอำนาจรับพิจารณาคดีเฉพาะในส่วนคำวินิจฉัยอุทธรณ์ของ ก.พ.ค. ตามกฎหมาย คือ พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2551 ที่กำหนดให้ผู้อุทธรณ์สามารถฟ้องคดีต่อศาลปกครองสูงสุดได้ หากผู้อุทธรณ์ไม่เห็นด้วยกับคำวินิจฉัยอุทธรณ์ของ ก.พ.ค. ส่วนในกรณีที่ผู้ฟ้องคดีมีความประสงค์จะฟ้องคดีโดยนำมูลเหตุที่เกี่ยวกับคำวินิจฉัยอุทธรณ์ของ ก.พ.ค. เช่น การเรียกค่าเสียหายจากคำวินิจฉัยอุทธรณ์ของ ก.พ.ค. ที่เป็นคำขอท้ายฟ้อง เป็นต้น ศาลปกครองสูงสุดได้ใช้ดุลพินิจตีความว่า ความประสงค์อื่นใดของผู้ฟ้องคดีนอกจากคำวินิจฉัยอุทธรณ์ของ ก.พ.ค. ให้แยกพิจารณาไปสู่เขตอำนาจศาลปกครองชั้นต้น ในการพิจารณาคดีที่เกี่ยวข้องกับคดีการลงโทษทางวินัยข้าราชการพลเรือน ภายหลังมีคำวินิจฉัยอุทธรณ์ของ ก.พ.ค.

ดังนั้นจะเห็นได้ว่า การกระทำของศาลปกครองสูงสุดที่เกี่ยวกับการใช้ดุลพินิจในการแบ่งประเภทคดีโดยให้รับคดีไว้พิจารณาเฉพาะคำวินิจฉัยอุทธรณ์ของ ก.พ.ค. เท่านั้น โดยไม่รับประเด็นคำขอประเภทอื่นไว้พิจารณา เป็นการขัดต่อทฤษฎีการคุ้มครองพิทักษ์สิทธิส่งผลทำให้สิทธิของข้าราชการพลเรือนที่ถูกระทบได้รับการพิจารณาคดีจากกระบวนการพิจารณาคดีของศาลปกครองเป็นไปอย่างล่าช้า เพราะคำฟ้องในลักษณะก่อสิทธิโดยยกเลิกนิติกรรมทางปกครองที่ทำให้ผู้ยื่นเสียสิทธิในการได้รับการพิจารณาคดีที่สะดวก รวดเร็วและเป็นธรรมจาก

ศาลปกครอง ข้าราชการพลเรือนที่อยู่ในฐานะโจทก์จะต้องได้รับการป้องกันสิทธิของตนที่ไม่อาจรอนได้

ผู้เขียนจึงสนใจที่จะทำการศึกษา ทฤษฎีที่เกี่ยวกับการพิจารณาอุทธรณ์ของข้าราชการพลเรือน ทฤษฎีที่เกี่ยวกับการฟ้องคดีปกครอง ตลอดจนทฤษฎีที่เกี่ยวกับการคุ้มครองพิทักษ์สิทธิเพื่อหาข้อเสนอแนะให้ศาลปกครองสามารถดำเนินการพิจารณาคดีการลงโทษทางวินัยได้อย่างถูกต้องและสามารถพิพากษาได้อย่างรวดเร็วและเป็นธรรม เพื่อสร้างหลักประกันความเป็นธรรมกับข้าราชการพลเรือนที่ถูกลงโทษทางวินัยให้มากที่สุด นั่นเอง

1.2 วัตถุประสงค์ของการศึกษา

1. เพื่อศึกษาแนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับระบบการอุทธรณ์ของการลงโทษทางวินัยของข้าราชการพลเรือน ตลอดจนทฤษฎีการกระทำทางปกครองและการควบคุมฝ่ายปกครอง ตลอดจนทฤษฎีการคุ้มครองพิทักษ์สิทธิ

2. เพื่อศึกษากฎหมายเกี่ยวกับกระบวนการพิจารณาอุทธรณ์ของคณะกรรมการพิทักษ์ระบบคุณธรรม ตลอดจนกฎหมายเกี่ยวกับกระบวนการฟ้องคดีปกครองในเรื่องการลงโทษทางวินัยข้าราชการพลเรือนของต่างประเทศและประเทศไทย

3. เพื่อศึกษาปัญหาทางกฎหมายที่เกี่ยวกับกระบวนการพิจารณาอุทธรณ์ของคณะกรรมการพิทักษ์ระบบคุณธรรม และกระบวนการฟ้องคดีปกครองในเรื่องการลงโทษทางวินัยข้าราชการพลเรือนในประเทศไทย

4. เพื่อศึกษาแนวทางแก้ไขปัญหาการฟ้องคดีปกครองเกี่ยวกับกรณีการพิจารณาอุทธรณ์การดำเนินการทางวินัยของข้าราชการ ของคณะกรรมการพิทักษ์ระบบคุณธรรมที่เหมาะสม เพื่อสามารถแก้ไขปัญหที่เกิดขึ้นในประเทศไทยได้อย่างยั่งยืนสืบไป

1.3 สมมติฐานของการศึกษา

ในปัจจุบันเกิดปัญหาการฟ้องคดีปกครองเกี่ยวกับกรณีการพิจารณาอุทธรณ์การดำเนินการทางวินัยของข้าราชการ ของคณะกรรมการพิทักษ์ระบบคุณธรรม เนื่องจากบทบัญญัติที่เกี่ยวข้องกับการกำหนดสถานะของคณะกรรมการวินิจฉัยข้อพิพาทและสถานะของคำวินิจฉัยอุทธรณ์ที่มาจากคณะกรรมการพิทักษ์ระบบคุณธรรมขัดต่อหลักทฤษฎีการควบคุมองค์กรภายในฝ่ายปกครองอีกทั้งยังขัดกับหลักการที่เกี่ยวกับคำวินิจฉัยของคณะกรรมการวินิจฉัยข้อพิพาทในบางกรณีเกิดจากการใช้ดุลพินิจของศาลปกครองสูงสุดในการตีความบทบัญญัติของกฎหมายที่กระทบต่อการคุ้มครองพิทักษ์สิทธิในกระบวนการยุติธรรมของประชาชน ดังนั้นจะเห็นได้ว่า

ปัญหาทางกฎหมายดังกล่าวมาข้างต้นทำให้เกิดปัญหาในกระบวนการพิจารณาคดีของศาลปกครอง และกระทบกระเทือนต่อสิทธิในกระบวนการยุติธรรมของข้าราชการพลเรือน ผู้ถูกคำสั่งลงโทษทางวินัย ทั้งนี้ ผู้เขียนเห็นควรรให้มีการแก้ไขเพิ่มเติมระเบียบข้าราชการพลเรือนและเห็นควรรให้มีการเพิ่มเติมเนื้อหาเกี่ยวกับสถานะของคณะกรรมการวินิจฉัยข้อพิพาทในพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2551 โดยการนำหลักการแนวคิดและทฤษฎีทางกฎหมายของประเทศ ฝรั่งเศสและประเทศสหรัฐอเมริกาตลอดจนทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับปัญหาดังกล่าวมาปรับใช้ใน ประเทศไทยให้สามารถแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้นได้อย่างมีประสิทธิภาพและเกิดความเหมาะสมถูกต้องตามหลักการของทฤษฎีตามกฎหมาย และทำให้ประเทศไทยสามารถแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้นได้อย่างยั่งยืนสืบไป

1.4 ขอบเขตของการศึกษา

ศึกษาทฤษฎีเกี่ยวกับระบบการอุทธรณ์ของการลงโทษทางวินัยของข้าราชการพลเรือน ตลอดจนทฤษฎีการกระทำทางปกครองและการควบคุมฝ่ายปกครอง ตลอดจนทฤษฎีการคุ้มครองพิทักษ์สิทธิ กระบวนการพิจารณาอุทธรณ์ของคณะกรรมการพิทักษ์ระบบคุณธรรม ตลอดจนกฎหมายเกี่ยวกับกระบวนการฟ้องคดีปกครองในเรื่องการลงโทษทางวินัยข้าราชการพลเรือนของต่างประเทศและประเทศไทย กระบวนการพิจารณาอุทธรณ์ของคณะกรรมการพิทักษ์ระบบคุณธรรม และกระบวนการฟ้องคดีปกครองในเรื่องการลงโทษทางวินัยข้าราชการพลเรือนในประเทศไทยเพื่อหาแนวทางแก้ไขปัญหาคำพิพากษาฟ้องคดีปกครองเกี่ยวกับกรณีการพิจารณาอุทธรณ์การดำเนินการทางวินัยของข้าราชการ ของคณะกรรมการพิทักษ์ระบบคุณธรรม ที่เหมาะสมเพื่อสามารถแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้นในประเทศไทยได้อย่างยั่งยืนสืบไป

1.5 วิธีดำเนินการศึกษา

ในการศึกษาครั้งนี้เป็นการศึกษาค้นคว้าและวิจัยเอกสาร (Documentary Research) เป็นสำคัญซึ่งรวบรวมข้อมูลต่าง ๆ กฎหมายที่เกี่ยวข้องโดยจะศึกษาค้นคว้า รวบรวมข้อมูลจากแนวคำพิพากษาและคำสั่งของศาลปกครอง ตลอดจนเอกสาร ตำรา วารสาร บทความ วิทยานิพนธ์ สิ่งพิมพ์ต่าง ๆ รายงานการวิจัย และนำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์เพื่อหาข้อสรุปและแนวทางที่จะแก้ไขปัญหาต่อไป

1.6 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ทำให้ทราบถึงแนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับระบบการอุทธรณ์ของการลงโทษทางวินัยของข้าราชการพลเรือน ตลอดจนทฤษฎีการกระทำทางปกครองและการควบคุมฝ่ายปกครอง ตลอดจนทฤษฎีการคุ้มครองพิทักษ์สิทธิ

2. ทำให้ทราบถึงกฎหมายเกี่ยวกับกระบวนการพิจารณาอุทธรณ์ของคณะกรรมการพิทักษ์ระบบคุณธรรม ตลอดจนกฎหมายเกี่ยวกับกระบวนการฟ้องคดีปกครองในเรื่องการลงโทษทางวินัยข้าราชการพลเรือนของต่างประเทศและประเทศไทย

3. ทำให้ทราบถึงปัญหาทางกฎหมายที่เกี่ยวกับกระบวนการพิจารณาอุทธรณ์ของคณะกรรมการพิทักษ์ระบบคุณธรรม และกระบวนการฟ้องคดีปกครองในเรื่องการลงโทษทางวินัยข้าราชการพลเรือนในประเทศไทย

4. ทำให้ทราบถึงแนวทางแก้ไขปัญหาการฟ้องคดีปกครองเกี่ยวกับกรณีการพิจารณาอุทธรณ์การดำเนินการทางวินัยของข้าราชการ ของคณะกรรมการพิทักษ์ระบบคุณธรรม เพื่อให้เกิดความเหมาะสมและสามารถแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้นในประเทศไทยได้อย่างยั่งยืนสืบไป